

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

DREPTMĂRITORI CREȘTINI AI BISERICII SFÂNTUL NICOLAE,

În cadrul Adunării Generale Parohiale din data de 31 ianuarie 2016 s-au votat următoarele propuneri:

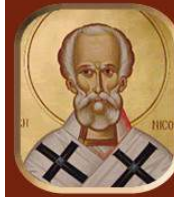
- Vinerea să fie zi de rugăciune specială pentru proiectul „Casa Parohială - Sala socială”;
- organizarea de sărbătoarea Floriilor (24 aprilie 2016) a celui de al doilea hram al bisericii noastre închinat Sfântului Mare Mc. Gheorghe în sala mare a bisericii Sfânta Teresa;
- să avem o zi de rugăciune comună pentru cei bolnavi;
- lucrări de reparație în biserică și sala socială pentru anul 2016: înlocuirea ușii de la hol, bănci noi (lavițe) cu loc de depozitare pentru sala socială ...etc;
- anunțarea în buletinul parohial a evenimentelor din viața parohiei (botez, cununieetc).

LITURGICAL PROGRAM OF THE WEEK FEBRUARY 8 - 14

Wednesday, February 10: The Akatist of Saint Charalampos	6.30 PM
Friday, February 12: The Akathist of Saint Nicholas	6.30 PM
Saturday, February 13: Matins, Divine Liturgy, Memorial Service	8:30 AM
Vespers	6.30 PM
Sunday, February 14: Matins and Divine Liturgy	8:30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 16-A DUPA RUSALII

Zis-a Domnul pilda aceasta: un om oarecare, plecând departe, și-a chemat slugile și le-a dat pe mână avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, iar altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat. Îndată mergând, cel ce luase cinci talanți a lucrat cu ei și a câștigat alți cinci talanți. De asemenea, și cel cu doi a câștigat alți doi. Iar cel ce luase un talant s-a dus, a săpat o groapă în pământ și a ascuns argintul stăpânului său. După multă vreme a venit și stăpânul acelor slugi și a făcut socoteala cu ele. Și, apropiindu-se cel care luase cinci talanți, a adus alți cinci talanți, zicând: Doamne, cinci talanți mi-ai dat, iată alți cinci talanți am câștigat cu ei. Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău. Apropiindu-se și cel cu doi talanți, a zis: Doamne, doi talanți mi-ai dat, iată alți doi talanți am câștigat cu ei. Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău. Apropiindu-se apoi și cel care primise un talant, a zis: Doamne, te-am știut că ești om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai împrăștiat și, temându-mă, m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată, ai ce este al tău. Și răspunzând, stăpânul său i-a zis: Slugă vicleană și leneșă, știai că secer unde n-am semănat și adun de unde n-am împrăștiat? Se cuvenea, deci, ca tu să dai banii Mei schimbătorilor de bani, și eu, venind, aș fi luat ce este al meu cu dobândă. Luați, deci, de la el talantul și dați-l celui care are zece talanți. Căci tot celui ce are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce n-are și ce are i se va lua. Iar pe sluga netrebnică aruncați-o în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Acestea zicând, a strigat: Cel ce are urechi de auzit, să audă!“

TOATE SUNT CURATE CELOR CURATI

– Părinte, cum poate trăi cineva corect și creștinește în societatea de astăzi, fără să se smintească de oamenii care trăiesc departe de Dumnezeu?

– De ce să se smintească de ceilalți care nu sunt aproape de Dumnezeu? Dacă ar fi fost dintr-o familie cu șapte-opt copii și pe unul-doi din frați i-ar fi tras satana și ar fi trăit o viață păcătoasă, l-ar fi smintit viața lor păcătoasă?

– Nu, ci l-ar fi durut, deoarece ar fi fost vorba de frații lui.

– Așadar, răul se află în noi. Nu avem dragoste, de aceea nu-i simțim ca pe frații noștri pe toți oamenii și ne smintim de viața lor. Toți formăm o familie mare și suntem frați, pentru că toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu. Dacă într-adevăr am simți că toți oamenii suntem frați, ne-ar dura pentru cei ce trăiesc în păcat și nu ne-ar sminti viața lor păcătoasă, ci ne-am ruga pentru ei.

Iar dacă ne smintim, răul se află în noi; nu este în afară de noi. Când ne smintim, să ne spunem nouă înșine: „Tu pe câți ai smintit? Și nu vrei să-l rabzi pe fratele tău? Pe tine cum te rabdă Dumnezeu, cu atâtea câte faci?”. Gândeți-vă la Dumnezeu, la Maica Domnului, la îngeri, care îi văd pe pământ pe toți oamenii – ca și cum s-ar afla într-un balcon mare și îi văd pe oameni, care sunt adunați în piață – pe unii cum fură, pe alții cum se ceartă, pe alții cum păcătuiesc trupește etc. Cum îi rabdă! Cum rabdă ei toată răutatea și păcatul ce există în lume, și noi să nu răbdăm pe fratele nostru! Este înfricoșător!

– Părinte, ce înseamnă ceea ce spune Apostolul Pavel: „Dumnezeul nostru este foc mistuitor”?

– Dacă arunci într-un cuptor hârtii, gunoaie, ce se va întâmpla cu ele? Nu vor arde? Așa și în omul duhovnicesc: orice i-ar arunca diavolul, arde. “Foc mistuitor!”. Când în om se aprinde flacăra dumnezeiască, toate ard. După aceea nu se mai lipesc de el gândurile murdare. Adică diavolul nu încetează să-i arunce gânduri murdare, dar omul duhovnicesc este “foc” care le arde. După aceea diavolul oboșește și se oprește. De aceea și Apostolul Pavel spune: “Toate sunt curate celor curați”. La cei curați toate sunt curate; nu există nimic necurat. Pe cei curați și în noroi de îi vei arunca, rămân curați, ca razele soarelui, care oriunde ar cădea, rămân luminoase și curate. Omul duhovnicesc, fiind ajutat de omul cel sfânt, se schimbă în înțeleșul cel bun, iar de omul trupesc nu se vatămă. Îl vede, îl doare pentru el, dar nu pățește nici un rău. Un om aflat într-o stare duhovnicească de mijloc se schimbă în bine de către un om duhovnicesc, dar se poate schimba și înspre rău de un om trupesc. Omul trupesc nu-l înțelege pe cel sfânt, și se smintește de cel trupesc asemenea lui. În timp ce îndrăcitul văzând pe sfânt fuge, omul trupesc se duce la sfânt să-l spitească și să-l smintească. Unul care a ajuns în starea sodomiților se smintește chiar și de îngeri. Omul smerit, chiar și neexperimentat duhovnicește de ar fi, distinge pe îngerul lui Dumnezeu de diavol, pentru că are curăție duhovnicească și se înrudește cu îngerul. În timp ce omul egoist și trupesc, pe lângă faptul că este lesne înșelat de diavolul cel viclean, transmite și el viclenia, iar prin senzualitatea lui provoacă și vatămă sufletele bolnăvicioase cu microbii lui duhovnicești.

– Părinte, cum ajunge cineva în starea în care poate să le vadă pe toate curate?

– Trebuie să se curețe inima, ca să se odihnească în el harul lui Dumnezeu. Oare nu spune psalmul: “Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule”? Când se va curăți inima cea bărbătească sau cea femeiască, atunci va locui Hristos în ea și oamenii nici nu vor sminti, nici nu se vor sminti, ci vor transmite har și evlavie. Omul care ia aminte de sine își păzește curăția sa duhovnicească și păstrează și harul dumnezeiesc în sine. Astfel pe toate le vede curate, ba chiar și pe cele necurate le pune în valoare. Adică și pe acestea le face bune în fabrica lui

duhovnicească. Hârțiile nefolositoare le face șervețele curate, foi, caiete etc., bucățile de bronz sparte le face sfeșnic etc. Și dimpotrivă, omul care primește viclenia și gândește cu viclesug și pe cele bune le schimbă în rele, precum uzina care face armament, care chiar și aurul îl face gloanțe și proiectile de tun, pentru că așa sunt făcute mașinile ei.

Când cineva începe să facă cedări în păcat, se înnegrește lăuntric, i se tulbură ochii sufletului său și pe toate le vede tulburi. După aceea este molipsit de păcat și păcatul îl zăpăcește. Încă și pe cele curate le poate vedea în chip păcătos. Există oameni care nu pot crede că, de pildă, unii tineri sau tinere trăiesc o viață curată. “Este cu neputință să se întâmple aceasta astăzi”, spun ei. Sărmanii, sunt atât de afundați în păcat, încât pe toate le văd în chip păcătos. Oamenii care dorm cu drăcușorii nu pot gândi că există alții care dorm cu îngerășii. Dar să nu cerem de la porci să aibă evlavie la crini. Vezi că și Hristos a spus: „Nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca să nu le calce în picioare”. De aceea cel care trăiește duhovnicește curat trebuie să ia aminte să nu facă prietenii cu cei lumești, nici să le dea drepturi duhovnicești, ca să nu se vatăme și să nu-i vatăme, deoarece oamenii lumești au alt tipic și alt canonarh și nu pot distinge Sfântul Mir de apa de colonie.

Să nu pricinuim noi sminteli

Pe cât putem, să luăm aminte ca noi să nu dăm prilejuri să se creeze situații grele.

Să nu deschidem crăpături diavolului, deoarece sufletele care au cugetarea stricată se vatămă și caută apoi să se îndreptățescă pe ei înșiși. Procedând astfel, într-o parte zidim și din cealaltă dărâămăm.

Odată au venit la Colibă câțiva tineri moderni și am discutat. În ziua aceea trebuia să ies din Sfântul Munte. Când au aflat aceasta au ieșit și aceia din Munte și pe vapor au venit și au stat alături de mine. M-au întrebat cu mult interes despre diferite subiecte duhovnicești. Însă unii din corabie s-au smintit și au început să ne privească foarte bănuitor. Dacă așa fi putut prevedea că s-ar putea sminti de aceasta ceilalți, m-aș fi îngrijit să iau măsurile necesare. Lumea este vicleană. Trebuie să ne îngrijim să nu creăm sminteli. Nu suntem răspunzători pentru cele de care nu ne putem apăra sau pentru care nu avem experiență. Să nu așteptăm plată de la Dumnezeu, când noi, din neatenția noastră, pricinuim probleme. Plată avem atunci când noi suntem atenți și problemele le creează vrăjmașul. Cineva îmi spune, de pildă, că sunt înșelat. Mai întâi caut să văd dacă sunt înșelat sau nu. “Ca s-o spună acela, a văzut ceva. N-a putut-o spune așa, fără motiv; de ceva s-a smintit”. Și stau și mă gândesc și caut să aflu de ce s-a smintit, ca să mă îndrept. Dacă spune că sunt înșelat, atunci sunt vrăjitor, și pentru mine asta este câștig, căci nu se va mai aduna lume și mă voi liniști. Dar acela, sărmanul, se va osândi, pentru că face rău Bisericii. Nu-i păcat? Și eu sunt de vină, pentru că la ceva nu am luat aminte. Vin unii să-mi sărute mâna și îi lovesc ușor peste cap. Altul vede și spune: “Îi binecuvintează, deși este numai monah! Ce-i asta?”. Nu sunt de vină ei, trebuie ca să n-o mai fac eu.

– Părinte, dacă cineva, din neatenție, creează o oarecare sminteală, unii spun: “Lasă-l pe acesta, este lipsit de judecată!”.

- Lipsă de judecată are cel care nu poate gândi, nu cel care este neatent. Cel neatent aprinde foc și nu se gândește că va arde totul în locul unde l-a aprins. Când vreodată aprinde foc un astfel de om și pârlăște și alte suflete, avem datoria să ne rugăm și să aruncăm și vreo găleată de apă. Sunt și alții care sunt violenți – au și evlavia împreună cu vătămarea de minte și atunci când aud ceva cu care nu sunt de acord, fără să cerceteze dacă este corect sau nu, pe toate le fac praf. Atunci trebuie ca, uneori, să călcăm puțin frâna, alteori, atunci când se opresc, să punem și vreo piatră la roata lor, pentru că altfel o pot lua anapoda și să ia și pe alții de-a valma cu ei. (*Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul*)